

DET UPPREPADE TVÅNGET

Drama i en akt
(och tre danser)

© Matts Göransson

mattgo@hotmail.se

Akt 3 i Trilogin:

BARNET SOM SVIKER, MAMMA KOM HEM, DET UPPREPADE TVÅNGET

Malin är en tjugofemårig ekonomijournalist, sambo med Robert. De bor på Kungsholmen i Stockholms innerstad. Hennes föräldrar separerade efter en vårdnadsstrid när hon var tio år, då mamman fick ensam vårdnad om henne. Kontakten med pappan bröts därefter helt.

Robert är jämnårig med Malin, vikarierande ledarskribent på en stor Stockholmstidning, och uppvuxen med båda sina ekonomiskt oberoende föräldrar.

Katarina är Malins mamma, hon bor i Australien, och är omgift med en man som liksom hon själv är psykolog. Katarina är snart femtio år, modemedveten och vältrimmad kroppsligt.

Martin Engelberg är filosofilärare på gymnasiet, i mitten av fyrtioårsåldern och Malins pappa. Han bor ensam i en lägenhet på Kungsholmen.

Katarina och Martin är "skuggfigurer" i det följande. De varken observeras eller hörs av Malin och Robert, men är ändå seende, hörande och närvarande.

Introduktion: När Malin och Robert varit ute och festat en sommarkväll, och trötta sitter på uteplatsen med morgontidningarna dagen efter, tycks allt vara frid och fröjd: Solen skiner, det är sommarhett, de är lyckliga med varandra... Roberts föräldrar är borta över helgen, så det unga paret kan disponera deras stora villa, med sjötomt, för sig själva. Gradvis blir ändå Malins och Roberts föräldrar indirekt närvarande, och de tvingas ta ställning till hur mycket de vill eller måste påverkas av dem...

SCEN 1 (första dansen, en jänka.)

(På en terrass framför Roberts föräldrars Stocksundsvilla, med sjötomt och egen brygga. Det är morgon en lördag i semestermånaden juli. Malin och Robert i starkt färgsatta solbadkläder. De läser varsin tidning, och fikar. Katarina och Martin rör sig osynliga för Malin och Robert, och är sommarklädda i vitt: Katarina med ett litet, gammaldags parasoll, Martin med stråhatt mot solen.)

MALIN

Varför ligger den gamla nyårsraketen bland rosorna därborta? Har inte dina föräldrar någon som städar deras tomt?

ROBERT

Jag brukar hålla rent i trädgården, när jag är hemma. Hör här: (Han läser högt.) ”Många äldre, fram för allt kvinnor i de mera välbärgade stadsdelarna, drabbas ofta av brott i det tysta. En okänd person ringer på deras dörr, eller erbjuder sig att bära hem deras matkassar från affären. Syftet är att få komma in i offrets lägenhet. Där ber de ibland om penna och papper, för att skriva ett meddelande till någon granne, som inte är hemma. I andra fall vill de ha ett glas vatten.” (Han ser upp på Malin.) Och nu blir det ännu sämre: (Han läser.) ”Medan de får vad de bett om, smiter deras medhjälpare in och letar efter värdesaker eller kontanter, utan att offret hinner märka något. Först efteråt upptäcker den gamla damen, för det är oftast en kvinna som drabbas, att hon blivit utsatt för en stöld.”

MALIN

Du behöver inte läsa med så överdrivet tonfall. Jag förstår ändå.

ROBERT

Jo, men det är fruktansvärt blekt formulerat: Ingen reagerar på fakta... Om inte fakta presenteras på ett slagkraftigt sätt. I bästa fall tillsätter politikerna ännu en utredning. Den begraver bara problemen i flera år. Så tusentals gamla människor hinner dö under tiden.

MALIN

Skriv bättre själv då, om du kan!

ROBERT

Ja, men jag får inte! Min chefredaktör stoppar mig. Vet du hur många ledarstick han slängt i papperskorgen, som jag skrivit? (Han suckar.) Han påstår att jag är för kontroversiell.

MALIN

Självklart måste du anpassa dig... till de regler och normer som gäller. Ingen kommer någon vart på egen hand idag. (Hon skrattar.) Kanske imorgon...

ROBERT

Jag har träffat dig ”på egen hand”, eller hur? Vilka ”normer” gör att du... att du vill bo ihop och leva med mig?

MALIN

Robert, jag är lycklig för att jag inte är särskilt intresserad av politik. För att du är det istället. Ingen blir upprörd när jag skriver om börsen. Bara jag är saklig. Visst finns det de som blir förbannade. Men ingen smutskastar mig. Om jag sköter mitt jobb.

ROBERT

Din likgiltighet för vår värld utan värden, den är skrämmande. Och samtidigt så underbar... att jag älskar dig för det.

MALIN

Dina föräldrar... de lämnade oss ensamma här i deras hus över helgen. Bara för att de inte vill att du ska gifta dig med mig. Men du vet, varför jag föll för dig: Du är så himla bra på att följa musiken. Annars skulle du inte kunna föra mig som jag vill... över dansgolvet! (Katarina och Martin kommer in, förbereder sig för en dans.)

ROBERT

Äh, de är rädda för att du sitter i teve ibland, med dina ekonominyheter. Så tror de att du syns... så att någon annan ser dig: De är rädda för att du ska lämna mig! (Han lägger ifrån sig tidningen.) Malin, vill du att jag ska sluta läsa tidningen?

MALIN

Du och jag... vi kommer aldrig att bli gamla. Inte på samma sätt som dina och mina föräldrar...

ROBERT

Det måste jag skriva en artikel om. Här kommer rubriken: Åldringsvården skjuts upp, för att själva åldrandet är uppskjutet: Glädjande besked av statsministern på nyårsafton!

MALIN

Bättre raketer kan du nog skicka iväg...(Hon börjar resa sig.) Jag fick för mycket vin på festen igår. Vill du också ha lite kryddad tomatjuice? Det är så gott. Mot allting som känns i kroppen... dagen efter.

ROBERT

Sitt kvar, jag går in, jag vet hur du vill ha kryddningen. (Han reser sig upp, Malin läser vidare. Katarina och Martin trevar igång för att dansa jänka som spökfigurer, osynliga och ohörda. Han börjar gå.) Jag förstår att framtiden inte betyder mycket för historikerna. Men politikerna är lika dana, fastän de inte är historiker! (Han stannar upp, med ryggen mot Malin.) Malin, kan du tala om för mig, hur vårt äktenskap kommer att bli, när vi gifter oss?

MALIN

Robert, jag orkar inte... inte med min huvudvärk... Lita inte på minnet av mig, som du ser framför dig... eller i dina fantasier. Det räcker så bra med, att du och jag lever tillsammans.

ROBERT

(Han vänder om.) Tidlösheten! Jag ser tidlösheten med din hjälp! Skratta inte åt mig sötnos!

MALIN

Min mamma älskar att skratta sönder balong-tomma ord. Tur att hon inte hör dig. Men min pappa skulle ha gillat det du säger: Han skriver texter åt flera kinesiska restauranger. De bakar in hans filosofiska ord i sina lyckokakor! (Robert försvinner mot, och in genom altandörren. Hon ropar.) Skynda dig: Jag vill ha min tomatjuice!

MARTIN

Ser du hur bra hon har det, vår dotter. (Han börjar långsamt dansa en stiliserad jänka med Katarina. Musiken hörs svagt.)

KATARINA

Jag har ont i hälen: Mina skor är för nya. (De dansar vidare i bakgrunden och sedan omkring Robert och Malin.)

MARTIN

Min rygg är stel och styv som en vårbjörk. Det är ditt fel... att jag vill dansa ändå.

KATARINA

Den här sommaren är alldeles för varm, Martin. Jag längtar till vintern. Det är sant! För att mina skor är för trånga. Trots att jag inte vet, om Malin, din och min dotter, innerst inne har det bra.

MARTIN

Jag gillar buskarna och blommorna i deras trädgård. Sommaren är så vit att det gör ont i ögonen... Men min djävla kavaj sitter för hårt runt axlarna. Har du hört mig gnälla för det?

KATARINA

Tyst med dig! Vad tror du Malin skulle tycka, om hon såg och hörde oss?

MARTIN

Hon märker nog att vi är närvarande. Vem skulle inte lägga märke till, när du dansar jänka? Motstånd är allt vad en kvinna och en man behöver. För att hålla takten tillsammans...

KATARINA

(Hon ler.) Du kan aldrig vara seriös... Jag försöker komma underfund med, om han, Malins kille, är lämplig... är han lämplig som far till mina barnbarn?

MARTIN

Har du sett de blodröda rosorna framför terrassen? De har döpts efter drottning Margareta. Men alla rosa rosorna bredvid... Vad heter de? Jag har så svårt för att komma ihåg namn.

KATARINA

Jag vill inte dansa framför dig och upprepa dina steg. Du kör över mig... varför övergav du mig? Fastän du gav mig rosor, när vi förlovade oss.

MARTIN

Följ med mig, följ min takt nu. (De dansar långsamt.) Det var som om gudarna öppnade en slussport... när jag träffade dig. För att jag ville följa dig! Upp, högt upp i dina högre vatten. Men allt jag möttes av... det var en störtflod, när slussporten öppnades. Så jag försvann ut i havet igen.

KATARINA

(Hon sneglar bakåt på Martin.) Du är svettig. (Hon stannar, tar hans servett ur bröstfickan, torkar hans panna. Hon ser mot rabatterna.) De har gödslat dyrt under rosorna i rabatten, men de är inte vita, Martin...

MARTIN

Kan du och jag vara tysta? Vi är inte ensamma. (De kramas, en lätt kram.) Jag lämnade dig lika lite, som våren lämnar vintern bakom sig. Ställ dig framför mig. (Jänkamelodin hörs högre.) Nej, nej, inte så. Slappna av... Så där, ja. Sätt fart nu: Du har alltid varit bäst på att hålla takten. (De dansar långsamt, stiliserat.)

KATARINA

Som du dansar... som i sömnen. (Hon ler.) Det är självklart att Malin och Robert märker att vi är här... Ifrågasett aldrig mina känslor... de har jag för mig själv!

ROBERT

(Han kommer med två tomatdrinkar.) Varsågod, älskling. Jag är så lycklig med dig... Tack för att du upptäckte de gamla nyårsraketerna i rabatten. Jag missade dem när jag städade.

MALIN

(Hon dricker.) Du har så god smak! Ursäkta mig, Robert: Det var inte med flit jag sa det där... om den tomma raketerna. Du vet att jag inte vill ge dig dubbla budskap.

ROBERT

(Han småler.) Det är hur naturligt som helst: Du vänder och vrider på dina känslor, för att din mamma är psykolog.

MALIN

Snurra inte runt med mig! Vi pratar i telefon, mamma och jag. Och inte när jag ligger ner i hennes terapisoffa.

ROBERT

Förlåt mig, surpuppa. Jag vet att du saknar henne. Kommer hon inte hem från Australien, och hälsar på dig? Mina föräldrar är alltför närvarande. (Han gör en gest.) Så jag är glad när de är osynliga, och lämnar oss ifred.

MALIN

Dina föräldrar vill inte vara hemma när vi är här... Det räcker inte att du låtsas att deras hus är ditt och mitt.

ROBERT

(Han småskrattar.) När vi får barn tillsammans, du och jag, är vi inte ensamma längre.

MALIN

Jag känner mig inte ensam med dig. Den här underbara trädgården... Jag älskar rosorna. Äppelträden, när de blommade i våras... jag ville vara här med dig varenda dag. För att se alla störtsköna knoppar sprängas... I en häftig snöstorm i solskenet. Så att gräset blir helt vitt runt stammarna, när blombladen faller till marken.

ROBERT

Allvarligt talat: Jag älskar dig ännu mer, när du pratar som... du pratar som den ekonomijournalist du inte är.

MALIN

Jag uppskattar dina politiskt korrekta kärleksförklaringar. Men jag blir inte gravid för det.

ROBERT

(Han skrattar.) Drick upp tomatjuicen nu. Det är inget ont i den.

MALIN

Min pappa skulle ha gillat dig. Han hade uppskattat, att ni har samma humör. Och humor...

ROBERT

Malin, du pratar som om både han och jag var döda!

MALIN

Pappa brukade ta ut mig i skogen, mitt i vintern, när jag fyllde år... när jag var liten. Vi skulle skjuta raketer. För att fira att jag blivit ett år äldre. Jag tyckte det var spännande... för hans skull. Vi gick upp på samma berg, vartenda år. Jag tänkte på mamma: Hon var inte där när det smälde och gnistorna föll... de regnade ner från himlen.

ROBERT

Du kunde ha sagt nej. Han tvingade dig inte att följa med.

MALIN

Jag önskade att mamma hade sett allt... alla färgerna... När raketerna exploderade.

ROBERT

(Han reser sig och plockar bort ett par tomma rakethylsorna som ligger bland rosenbuskarna.) Ja, men vem ska ta hand om oss, om inte våra barn gör det? När vi blir äldre...

MALIN

Det blir bara du och jag: vi kan inte bestämma hur framtiden ser ut. Men om jag blir med barn, så tänker jag göra abort. Jag vill att du ska veta det. (Robert ser skarpt på henne.)

KATARINA

(Hon dansar jänka med Martin.) Malin, hur kan du förneka mig, jag är din mamma? (Till Martin.) Jag önskade mig ett barn... jag ville ha henne... min dotter, till vilket pris som helst.

MARTIN

Så underbart att vi kan dansa tillsammans idag, fastän vi är skilda... du och jag. Jag grät varje månad... när du fick din menstruation. Jag fantiserade om, att allt var mitt fel. När jag såg vår barnlöshet växa.

KATARINA

Du ville ha ett barn med mig! Men du fick inte det... inte förrän jag bestämt mig.

MARTIN

Alla villkorlösa förutsättningar... de blev min mardröm: Jag låg i sängen och hatade dig, så jag blev trött. Men till slut... då kunde jag bidra med min halva av Malin.

KATARINA

Din fria vilja... hela den hade jag i en liten ask. (Martin snurrar runt henne. Fortsätter sedan jänkan.)

MARTIN

Köksbordet i vårt hus... varje morgon över en kopp kaffe: Jag uppskattade kriserna vi gick igenom... Med dig på andra sidan. Jag filosoferade, och du fick mig att tänka om. Med dina kloka mänskliga värderingar.

KATARINA

Du ljuger: Du är så stark... du vände upp och ner på mig, utan respekt för din egen ångest.

MARTIN

Tror du på det? När Malin sa till mig att hon var rädd för spindlar, så skrattade jag. Jag inbillade mig, att om jag visade henne... hur jag lekte med dem... då skulle hon bli av med sin rädsla. Det är fortfarande ett mysterium för mig... att jag kanske hade fel.

KATARINA

Du tryckte ner hennes känslor! Så som du kvävde mig, med din omtanke och din hänsyn.

MARTIN

Jag älskade dig för att du är psykolog... Min respekt för din kunskap... det var som min nallebjörn. Som jag hade när jag somnade som liten kille. Istället mådde jag illa av, att du inte förstod... att jag var övertygad om att du skulle hjälpa mig... med att bli pappa.

KATARINA

(Hon håller intimt och hårt i Martin med händerna bakom sin rygg.) De flesta män är så starka i sin barnsliga svaghet: I mitt arbete får jag inte förakta någon. Hur tidstokiga mina patienters upplevelser än är.

MARTIN

Du vill att jag tar dig. Som jag brukade... Jag känner det. Men jag avskyr alla ekon... inte minst av min egen röst... Jag är tacksam för att jag inte behöver följa med dig... i din takt. (Katarina skrattar.)

KATARINA

Undervisar du fortfarande i filosofi, på gymnasiet? Inbilla dig inte, att du kan få mig igen. Bara för att du står bakom, och vi följer musiken... Känner du inte vad jag känner? Det är en ren tillfällighet, att vi rör oss i samma takt.

MARTIN

Malin sa till mig, när hon hade tagit upp en nyckläckt ejderunge... vi var långt ute i skärgården... och hon hittade ett fågelbo, när hon var åtta år... Malin sa att hon tyckte så synd om de nyfödda ungarna. Och att hon inte ville vara som en fågelmamma.

KATARINA

Du filosoferar fortfarande på gymnasienivå... Och jag respekterar dig för det: Ditt arbete är nödvändigt. Men lär inte min dotter att kränka livet! Som du har hindrat mig från att vara den frögurka jag är: Du och jag... vi kunde ha fått flera barn än Malin. Om du hade förstått verkligheten... och mig... med ekonomi och omtanke.

MARTIN

Du dansar som en gudinna... utan att jag för! Jag har glömt att ord utan handling är som tankar utan konsekvenser.

KATARINA

Män som du brukar se ner på mig: Vår dotter befinner sig mitt emellan oss. Släpp filosofin! Medellängden för män är högre än för oss kvinnor, men vi kvinnor lever längre! (Magnus stannar i danssteget, vänder bort sitt ansikte.)

MARTIN

Du får mig att skämmas: jag har fastnat i mitt jobb. Jag låter som ett löjligt eko, när jag undervisar... och upprepar vad filosoferna tänkt.

KATARINA

Tyck inte synd om dig själv: Du har en dotter! Följ henne och hennes liv, så länge du kan!

ROBERT

(Han dricker, håller sedan över sin tomatjuice i Malins tomma glas.) Varsågod! Jag ber om ursäkt, för att jag är så självupptagen.

MALIN

Du städar dina föräldrars tomt. Det gillar jag.

ROBERT

När jag skriver om något... som jag tycker är fel: Det enda jag upptäcker då, är ett problem som ligger nära mig själv. Jag känner att jag behöver hjälp!

MALIN

Du är inte gammal. Vi är unga! Men du tänker på dem som är äldre. Att inte chefredaktören på din tidning vill ta in, vad du skrivit om pensionärer... om äldre kvinnor... som blir bestulna... Du måste försöka igen!

ROBERT

Min och andras okunnighet... Okunnigheten är en egenskap som alltid är underskattad.

MALIN

Robert, du är söt. Jag menade inte att kritisera dig... bara för att det låg en gammal nyårsraket bland rosorna.

ROBERT

(Han ser bort mot rosenrabatten.) Jag vill också hålla på med ekonomi... som du. Men jag har inte utbildning för det: Jag kan inte bedöma börsen eller huspriserna. Jag saknar känslan för sådana fakta. Därför tar jag i... med för starka ord ibland. För att göra mig tydlig.

MALIN

(Hon räcker fram sitt glas.) Jag vill inte ha mera tomatjuice. Du får dricka upp allt i mitt glas.

ROBERT

(Han dricker upp.) Jag gillar inte att du är så påverkad av din pappa... filosofiläraren.

MALIN

Jag tycker om det här huset: Funkisstilen är verkligen snygg. Det är byggt på tjuugo- eller trettioalet, eller hur?

ROBERT

Men du har också ärvt din mammas förmåga att psykologisera...

MALIN

Jag vill inte höra mer... Jag gillar den raka fasaden. Och balkongen över salongen... Det finns ingen tid i linjerna, när jag ser på huset utifrån.

ROBERT

Jag klättrade över balkongräcket en gång, när jag var fem år. Och ramlade ner bland rosenbuskarna därborta. Som tur var, hamnade jag på rygg. Mamma plockade ut taggarna i ryggen på mig med pincett. Pappa ville ringa arkitekten, och klaga på att räcket var för lågt! Så korkat: det var mer än sjuttio år sedan kåken byggdes...

MALIN

Men dina föräldrar har kvar sitt hus. Mina sålde sitt, när mamma skiljde sig från pappa.

ROBERT

Mina föräldrar har inte råd att skiljas. De har det för bra med sina jobb, i mäklarbranschen.

MALIN

Du vill påverka mig... jag blir ändå inte gravid. Det spelar ingen roll vad du än försöker med: Beslutet är mitt.

ROBERT

Det är bara en tidsfråga, innan vi kan flytta in i huset här. Jag är ensam om att ta över allt. Och du är den enda jag vill ha det tillsammans med.

MALIN

Dina föräldrars förhållande gör mig så slut. Men förhållandet mellan mina föräldrar, det dödar min framtid. Det är därför jag gjort abort, två gånger, när du gjort mig gravid.

ROBERT

(Darrande.) Du säger en sak idag, och en annan i morgon... Jag är fruktansvärt bakfull. Sitt kvar här du, om du vill. Jag går upp och lägger mig en stund. (Han går in i huset.)

KATARINA

Mitt barnbarn. Jag vill ha mitt barnbarn. (Hon stannar i jänkadansen med Martin.)

MARTIN

Håll takten nu. Bli inte störd: Malin och Robert går inte att påverka. De lever sina egna liv.

KATARINA

Jag dansar framför dig. Och ändå känner jag, att jag måste upprepa dina steg.

MARTIN

De är lyckliga, fastän de inte märker att vi är här. Trots att ingenting händer, utan att vi är närvarande. (Han och Katarina dansar ut efter Robert.)

SCEN 2 (andra dansen, en vals.)

(Malin reser sig långsamt, sträcker på kroppen, tar sin bärbara dator i handen, som en tidning, och går ner mot bryggan. Där sätter hon sig, med benen på en pall i solen, och överkroppen och datorn i ett parasolls skugga. Hon fäller upp datorn och börjar skriva. Katarina och Martin dansar vals på den närbelägna bryggan i det följande.)

MARTIN

Malin gillar att vara nära vattnet. Där är hon lik mig... jag blir sugen på att fiska.

KATARINA

Du är ute efter en oförtjänt fångst, som vanligt.

MARTIN

Javisst. Som när solen skiner över öarna i skärgården... Jag har aldrig betalat för det.

KATARINA

Dansa med mig, dansa vals. (Svag musik, de börjar dansa.) Du kan inte stegen, men jag för.

MARTIN

Hur kan du veta att jag inte har lärt mig? Det är taktkänslan som räknas. Stegen betyder inte mycket för vad som händer. När vi ska röra oss tillsammans.

KATARINA

Malin ville aldrig äta fisk, när hon var liten. (Hon för i dansen.)

MARTIN

Hon blev skrämmd... Av benen hon kände i sin mun, när hon tuggade.

KATARINA

Du lagade till fisken som du fångat. Och hon försökte svälja...

MARTIN

Jag svalde för mycket... Av det du serverade mig, innan Malin föddes... (De dansar.) Det gungar skönt. Ofta undrar jag vad du ser hos vår dotter.

KATARINA

Häftet av dig, räcker inte det... (Martin börjar gradvis föra.)

MARTIN

Är jag inte läraaktig? Du blev så förbannad på mig, när Malin och jag kom hem till dig. Och hon hade fått en gunga i huvudet, så hon blödde. Fastän hon inte brydde sig. För att hon haft roligt med mig i lekparken.

KATARINA

Håll inte så hårt i min hand! (De dansar vidare.) Jag är orolig för att Malin valt fel man, att vara tillsammans med.

MARTIN

Du och jag blev föräldrar. Se hur det gick för dig och mig: Vi är skiljda åt, men ändå inte...

KATARINA

Tänk om det var så att känslorna mellan oss tog slut... Fastän mina känslor fanns kvar.

MARTIN

Jag sökte upp dig. För att du inte sökte upp mig. Jag bad dig träffa mig idag. För att vi skulle kunna vara tillsammans med Malin och Robert. Och sluta påverka deras liv.

KATARINA

Det var jag som ringde dig! När jag steg av mitt plan på Arlanda... (Hon håller Martin ifrån sig i dansen.) Dina känslor för mig försvann. När jag slutade visa mina känslor för dig.

MARTIN

Du ville ta dig in i mitt huvud. Som filosoferna jag berättar om, i min undervisning. Men du lyckades aldrig. (Han tar ett fastare grepp om Katarinas midja.) Katarina, vem av oss är det som för? Du eller jag... Följ med, och håll takten.

KATARINA

Jag gick med på att se dig idag. För att vi skulle åka hit till Malin och Robert. Och hjälpa dem med deras liv. Men du uppför dig som om du vore död. Du lurade mig.

MARTIN

Idag är jag bara en spökfigur. (Han ler.) Men jag påminner om den man jag var. Innan du ville skilja dig från mig. Och tog Malin med dig. Så jag inte fick träffa henne sedan dess.

KATARINA

Var lugn, du finns som människa för mig. Med alla dina fel och brister. Men hur kan vi vara här ute på bryggan? Fastän vi sitter i soffan i din lägenhet. Och min resväska står i din hall.

MARTIN

Vi dansar, märker du inte det? Men vi ser allt, alla skuggorna på väggen, i mitt vardagsrum. Och fantiserar om, hur Malin har det med Robert.

ROBERT

(Han kommer ner till bryggan, där Malin sitter och skriver på datorn. Han har två glas tomatjuice med sig. I det följande ger Katarina och Martin repliker in i deras konversation, men orden uppfattas inte av dem.) Att du kan arbeta i den här värmen... Vad är det du jobbar på?

MALIN

Jag redigerar om din text lite: Artikeln du skrev, som din chefredaktör refuserade... den om en gammal kvinna som blev rånad. Av några som sa att de kom från hemtjänsten.

ROBERT

Äh, strunt i den! Ska vi inte ta en tur med båten istället. Jag kvävs i den här stillastående luften: Det fläktar så skönt på sjön.

MALIN

Nej, jag blev inspirerad av det, som du läste för mig förut... Varför kom du ner hit? Skulle du inte gå upp och vila på sängen?

ROBERT

Det var alldeles för varmt i sovrummet... utan dig.

MALIN

Jag har redigerat om din text... och kompletterat. Men jag har använt ditt språk: Det är allt som behövs. För att du ska få in dina ord i tidningen.

ROBERT

Jag har inget eget sätt att uttrycka mig på. Bara mina synvinklar... Mera väsen gör jag inte av mig själv.

MALIN

Du är mer än dina åsikter, när du skriver! (Hon pekar mot bryggnocken.) Är det din båt?

ROBERT

Den kunde ha varit min. Men jag tjatade på mina föräldrar istället, så de köpte den.

MALIN

Jag ser att båten har samma motor, som du pratat om förut... Min pappa tog ut mig på sjön, när jag var liten. Jag satt alltid i fören, och höll mig i relingen.

ROBERT

Fick du aldrig köra själv?

MALIN

Äh, vad tror du? Men det allra roligaste var att sitta längst fram. Och se vattnet försvinna under båten. Och kisa mot solstänket, när vi studsade över den buckliga ytan framför oss.

ROBERT

Vi kan ta en tur nu. Kom igen! Du får sitta i fören.

MALIN

Nej, jag vill inte. Jag tänker på när vår båt drev ifrån pappa och mig... då blev jag inte rädd: Det fanns inte i min värld, som tuff liten tjej. Vi var ensamma på ett kallt skär, långt ute i havsbandet. Och dyningarna lossade vår förtöjning runt en sten. Pappa hoppade i och simmade efter båten. Idag får jag fruktansvärt ångest: Jag fattar vad som kunde ha hänt...

ROBERT

Du har berättat det förr... Okey, hjälp mig med min artikel nu, om du kan: Redigera om den!

MALIN

(Hon ser på Robert med trött blick.) Kanske senare: Jag blir helt kraftlös i solen. Jag orkar inte engagera mig längre. (Hon slår ihop den bärbara datorn.)

KATARINA

(Högt, men utan att Malin uppfattar det.) Säg det nu Malin: Berätta för honom att du är gravid.

MARTIN

Sluta, Katarina. Dansa med mig. Hon kommer aldrig att höra dig. Vi är här, utan att vara närvarande!

KATARINA

Jag känner på mig att hon är med barn. Martin, åh Martin, så lycklig jag är!

ROBERT

(Till Malin.) Du drack inte tillräckligt med tomatjuice förut. Här får du mera. (Han räcker över ett glas, sedan sätter han sig i skuggan.)

MALIN

När du skrev artikeln om den gamla damen som blev rånad... Varför ville tidningen inte trycka den?

ROBERT

Chefredaktören fick för mycket solglitter i ögonen... Det är han som sitter längst fram i båten.

MALIN

Ja, så är det: Han ser dina ord... och de swischar bort under honom!

ROBERT

Nej, den gamla kvinnan var ointressant, på grund av hennes ålder: Vem bryr sig om någon som kan dö när som helst? Hon blev rånad av människor som var falska. Och sa at de kom från hemtjänsten. Men vad skulle hon ha sina pengar till, när hon var så nära döden?

MARTIN

(Enbart Katarina hör honom.) Malin, du måste hjälpa Robert, om du vill behålla honom.

MALIN

(Till Robert.) Jag blir svettig. (Hon skrattar.) Det är ditt fel. (Hon ruskar på huvudet.) Varför är min mamma och pappa inte här? Du kan arbeta om din artikel: Jag håller på med ett förslag till dig. Men just nu kommer jag inte längre.

ROBERT

Du behöver inte anstränga dig, jag klarar mitt jobb själv. Jag känner inget tvång att ändra mina meningar... och uttrycka mig på annat sätt.

MALIN

(Hon har druckit upp tomatjuicen.) Hämta lite mera tomatjuice! Så ska jag fundera på, hur du ska lägga upp din artikel. Så chefredaktören inte kan säga nej. (Hon öppnar den bärbara datorn.)

ROBERT

(Han reser sig.) Att du alltid måste lyckas med att förändra mig. Det är ditt fel, inte mitt...

KATARINA

(Robert går mot huset.) Malin, min älskade dotter: I mitt jobb försöker jag alltid få dem som kommer till mig... jag försöker få dem att gå utanför sitt inre tvång... tvånget att säga samma sak gång på gång.

MARTIN

Kan du inte vara privat med mig? Din mask mot livet har aldrig känts äkta.

KATARINA

(Hon ler brett.) Den har alltid suttit där den sitter. Därför väljer du att dansa med mig!

MARTIN

Du och jag: Psykologen och filosofiläraren, som inte kan hålla takten tillsammans...

KATARINA

Det var inte för att du inte kunde dansa, som jag lämnade dig. Du lät mig inte vara självständig. Därför måste jag skilja mig från dig!

MARTIN

(Han håller bort Katarina.) Du trampar mig på tårna, när jag inte för... När vi träffades första gången, visste jag att vi skulle skiljas. Men det ville inte jag... inte utan en svängom eller två.

KATARINA

Du kom aldrig till insikt om dina behov, och vem du är. Du vet bara vad döda tänkare gjort, och vad de har sagt sig vara.

MARTIN

(Han skrattar.) Du drar alltid ur mig vad jag känner. Innan jag ens har tänkt färdigt.

KATARINA

Jag vill inte se min dotter sitta stilla. Jag tänker framåt. Och kan inte se livet, utan att Malin får ett barn.

MARTIN

Dansa nu. Jag för, och du känner väl jag klarar det bra.

ROBERT

(Han återvänder med en tillbringare tomatjuice, med klirrande isbitar i.) Jag gjorde lite extra tomatjuice, så jag slipper gå en gång till. (Han kysser Malin, sätter sig i solskenet.)

MALIN

Du är så snäll! (Temperamentsfullt.) Tänk om jag fått någonting av dig. Tänk om jag kan ge någonting till oss. Tänk om jag är med barn!

ROBERT

När jag ser mot solen blir jag bländad. Jag kan inte hålla mina ögon öppna mer än en sekund. Varför vill jag ändå vända blicken mot ljuset? (Han dricker tomatjuice.)

MALIN

Robert, det är för att du vill se mera än du kan... Var försiktig, så du inte bränner dig: Solen är stark.

ROBERT

Jag är försiktig, men inte rädd. Ingen hindrar mig från att säga vad jag tycker. Tack för att du vill hjälpa mig med min artikel. Men vem bryr sig? För att bli läst, måste man vara berömd. Men ingen blir läst, utan att vara berömd!

MALIN

Varför ska alla som skriver ner sina ord... varför gömmer de sig bakom dem?

ROBERT

I skuggan är det alltid svalare... (Han räcker henne en flaska solkräm, som hon ställer undan.) Jag vet hur länge jag kan ta sol, utan att få för mycket. Jag hatar alla solkrämer.

MALIN

Sätt dig i skuggan då... och vänta på att solen kommer dit.

ROBERT

(Han ser bort mot båten, talar högt.) Ska jag tro på, att du har gjort abort... när du blev med barn med mig? Måste du alltid känna dig förföljd av dina föräldrar?

MALIN

Jag mår så dåligt, för att du och jag bor i samma stad som min pappa. Utan att jag träffat honom, mer än en gång. Sedan han och mamma skildes... (Hon torkar sig i pannan.) Kan du inte vara tyst, och blunda mot solen?! Då kan jag hjälpa dig med din text.

ROBERT

Stäng av datorn nu! Du kan ändå inte se något på skärmen, i det här ljuset.

MALIN

Det kan jag visst... Åh, nu har den hängt sig igen. Jag hatar alla tekniska prylar, när de inte fungerar som de ska. Hjälp mig, Robert!

ROBERT

Ingenting fungerar, om du inte hanterar sakerna på rätt sätt: Stäng av, så finns allt kvar ändå. Jag har ställt in datorn åt dig. Ditt arbete sparas automatiskt.

MALIN

Du är lika dryg som min pappa kan vara. Jag träffade honom i vintras. Han vill inte ta till sig hur jag har det. Du är lika dan!

ROBERT

När jag skriver mina artiklar, är det variationer på kända teman. Jag är inte särskilt originell. Men det betyder inte, att jag måste gilla dina synpunkter... (Han ställer sig upp, böjer sig mot Malins ansikte.) Din dator gör som den vill, utan att du kan anklaga mig för det...

MALIN

Den fungerade igår. Och sedan låser den sig plötsligt. Det har hänt flera gånger de senaste månaderna. Du har hållit på med den. Vad har du gjort?

ROBERT

Jag har försökt se till, så du inte ska få problem: Det är allt. (Han sveper i sig tomatjuicen i sitt glas.) Jag gav dig min text, för att du skulle läsa den: Inte mer.

MALIN

Har jag bett dig ändra inställningarna på min dator: nej. Du har haft sönder den med avsikt. För att du vill, att jag inte ska kunna göra mitt jobb här ute... när jag är med dig, hos dina föräldrar. (Hon gråter stilla.) Varför gör du så här mot mig? (Hon slänger datorn i marken.) Du försöker styra mig som min pappa. Men jag ställer inte upp på det.

ROBERT

(Han tar i Malin.) Malin, du har sönder datorn. För att du vet att jag vill ha ett barn med dig.

MALIN

Jag avskyr dina så kallade analyser! Du är inte min mamma. Det finns ingenting i det du säger, som kan få mig att ändra mig. Jag saknar min pappa, men jag saknar inte dig: Det är en helt annan sak! Fattar du det?!

KATARINA

Malin, jag vill inte höra dina anklagelser, när jag inte kan försvara mig. (Till Martin.) Jag kom hit för att hämta hem henne till mig.

MARTIN

Hon är för gammal för sådana övningar. Vi är inte här, utan hemma hos mig: Kom ihåg det!

KATARINA

(Han stöter till Katarinas fot i en valssväng.) Aj... jag märker att du inte kan dansa och prata samtidigt: Håll dig på fötterna, Martin... dina fötter. Använd dina, så använder jag mina!

MARTIN

Vad hade du tänkt dig att hon ska göra, på andra sidan jordklotet? I Australien... hos din nye man och dig...

KATARINA

Klimatet är mycket bättre: Det är varmare.

MARTIN

Behövs det, en solig dag som den här? (Han stannar upp i dansen, ser på Katarina.)

KATARINA

Alla svettas inte lika lätt som du. (Hon torkar Martins panna.) Jag kan öppna många dörrar för henne, hemma hos mig. Hon behöver bara välja, var hon vill göra entré.

MARTIN

Sa du entré?! Malin har sina möjligheter här. Veckla inte in dig i hennes utveckling... fattar du vad jag säger?

KATARINA

Lek inte med orden, Martin. Och skyll inte på omständigheterna: Du hade din chans. Men du valde att vara frånvarande. (Hon sätter igång dansen igen.)

MARTIN

Skulle jag tvinga mig på Malin? När vi skiljde oss... hon var tio år. Du fick rätten i domstolen att neka mig att träffa henne... Flyg tillbaka till Australien, där du hittade mannen som kom efter mig.

KATARINA

Vilket dåligt fotarbete du har. Bara för att du blandar in min man... Annars dansar du bra. Jag följer med som en blind, för att du håller om mig.

MARTIN

Du hade tur, att jag svarade. När du hämtade ut ditt bagage och ringde mig, från flygplatsen.

KATARINA

Mitt liv flyter på som jag vill, utan motstånd. Lär dig av mig!

MARTIN

(Han fattar ett fast tag om Katarinas midja.) Är det därför du uppskattar min takt, när jag håller om dig och för.

KATARINA

Den som väntar på en vändning, väntar inte för länge... (Hon svänger runt i dansen.) Sa du inte att Malin och Robert är förlovade, och ska gifta sig? Jag tar dem med mig... båda två när jag åker hem.

MARTIN

Försök inte föra ner mig till din nivå, där du önskar att du hittar Malin idag. (Han håller henne stadigt runt midjan.) Kommer du ihåg hur vi gjorde knävändningen? (Han dansar runt med Katarina, med ena benet mellan hennes, lyfter henne lätt och låter henne glida på sitt lår ner på golvet ett par gånger.)

KATARINA

Det där steget har jag aldrig varit imponerad av. (Hon stirrar Martin i ögonen.) Malin och du bor i samma stad. Hon har aldrig sökt upp dig! Eftersom hon inte haft något behov av det.

MARTIN

Hon kom hem till mig i vintras. När snön yrde runt fönstren. Och vi hade all chans i världen att komma nära varandra. Men tanken på dig skrämde bort henne...

ROBERT

Följ med mig upp, så lägger vi oss och vilar. Jag behöver sträcka ut mig på sängen.

MALIN

Kan vi inte ta en tur med båten istället? Jag vill köra. Det fläktar så skönt, när man står upp och styr.

ROBERT

Båten är öppen, det finns ingen skugga ombord. Solen är för stark. Min hud tål inte mera.

MALIN

Kan du förlåta mig, för att jag hade sönder min dator? Kan du göra det för mig?

ROBERT

Kom nu! (Han plockar upp datorn.) Jag ska tömma hårddisken åt dig på jobbet. Så du får tillbaka allt som du har på den. Följ med mig. (Han sträcker ut handen. Malin tar den, de går. Katarina och Martin dansar sakta efter dem.)

SCEN 3 (tredje dansen, en bugg.)

(I Roberts föräldrars rymliga sovrum, med en balkong mot vattnet. Gardinerna rör sig sakta i luftdraget från de öppna balkongdörrarna. Rummet är inrett i vitt. Malins och Roberts kläder är de enda färglickarna. Robert ligger på sängen. Katarina och Martin dansar omväxlande långsam och snabb bugg i det följande.)

KATARINA

(Malin lägger sig på magen bredvid Robert.) Jag vill inte se, vad de kommer att göra nu.

MARTIN

Har du illusioner? Dina fantasier eller önskningar lurar dig. Eller är det din psykologiska erfarenhet som talar? (En bugglåt hörs i bakgrunden.) Får jag lov att ta en svängom med dig? Den här musiken, den är i min stil. (Han tar tag i Katarinas båda händer, snurrar henne.)

KATARINA

(De dansar perfekt samstämt.) Lugna ner dig: Det går för fort.

MARTIN

Struntprat, håll fast i en av mina händer, så snurrar jag dig som du vill. (Han gör så.)

KATARINA

Nej, låt bli. (Hon försöker släppa Martin, men han håller kvar hennes hand.) Jag har inte lust att vara kvar i Malins och Roberts sovrum. Jag vill inte se... men ändå inte blunda.

MARTIN

Låna min slips, så får du inga problem. (Han drar av sig den med en hand.)

KATARINA

Så jobbig du är: Din svaghet har alltid varit... att du inte lyckades använda din styrka mot mig.

MARTIN

Malin och Robert är ensamma i huset idag... Har du tänkt på, att du gjort ett stort misstag: Du var ensam med mig... så att vi fick en dotter tillsammans. (Han binder elegant sin slips över Katarinas ögon. De börjar bugga, långsamt och snabbt.)

ROBERT

(Malin tar av sig bikinin, snurrar med trosorna, ligger på rygg.) Jag orkar inte älska nu. Mitt huvud spränger... för att vi har fått det liv som vi lever. (Han skattar.) Det är tomatjuicens fel.

MALIN

Jag kan skriva ner det åt dig... Jag vet vad din mening med livet är.

ROBERT

Tack för den hjälpen... (Han stryker hennes mage med fingertopparna.) Jag har tagit hand om hårddisken i din dator. Du får tillbaka innehållet, när jag kommer till jobbet på måndag.

MALIN

Du bara låtsas att du inte klarar dig själv... Du har fått ... och du får allt av dina föräldrar. Om du inte gillar dem, ska det inte gå ut över mig!

ROBERT

De har aldrig brytt sig om vad jag säger, när jag skriver i tidningen. De tjänar ju pengar på att vara fastighetsmäklare... Alldeles för många människor är i stånd till alltför mycket. Om omständigheterna är felaktiga.

KATARINA

(Enbart Martin hör henne.) Lägg av Robert, du låter som min före detta man.

MALIN

Anklaga inte dina föräldrar, för att de inte bryr sig om politik. De har det bra. Se på huset som de äger, som kommer att bli ditt.

ROBERT

Min pappa köpte kåken, och min mamma älskar den. Jag är tillverkad i det här rummet. Men inte i samma säng, som vi ligger i. (Han ler, pekar.) Min spjålsäng stod i hörnet därborta. (Han vänder sig tvärt mot Malin.) Kom hit, så jag får ta i dig... nu!

MALIN

Jag är naken, men du har byxorna på dig.

MARTIN

(Enbart Katarina hör honom.) Robert, missförstå inte Malin, och inte mig heller: Ge henne vad hon vill ha!

ROBERT

(Han skrattar.) Männen kan aldrig vara säkra på vad kvinnorna vill... med oss.

MALIN

(Robert försöker dra henne intill sig, men hon gör motstånd.) Detsamma säger jag, som ja ser det. Din mamma kommer aldrig att förstå, att hon lämnade dig när du föddes...

KATARINA

(Enbart Martin hör henne.) Jag har kommit hit för att hämta hem dig, Malin...

ROBERT

Jag känner inte för den typen av förståelse. (Han lägger handen på Malins mage.) Jag vet att du är med barn. Men har du frågat mig om jag vill ha det?

MALIN

Jag kan inte tänka mig att föda barn. Men det kan du!

ROBERT

Ska jag föda barn? (Han ler.) Det är omöjligt. Jag kan inte ens tänka så.

MALIN

När jag var liten... Pappa och jag låg på magen i skogen. Och tittade på spindelnäten i blåbärsriset. Han tog ett grässtrå och nuddade nätet i mitten. Plötsligt rusade spindeln fram... Jag vet inte varifrån den kom.

ROBERT

Vem har inte sett det? Spindeln tror att den fångat ett byte. Som den vill äta upp.

MALIN

Du behöver inte dela min börda, om jag blir gravid. Därför vill jag inte bli mamma.

ROBERT

Gardinerna framför balkongdörren... Så fort jag kunde gå, trasslade jag in mig i dem. De var som slöjor... som ett fiskenät: Jag ville ut på balkongen, och se genom räcket, mot vattnet... Fattar du vad jag står för, fastän jag ligger ner? Är jag lik din mamma eller pappa?

MALIN

Sluta skämta: Du försöker snärja mig... Men du har en kropp som du inte kan förklara bort.

ROBERT

Så jag är inget annat än en kropp? Kan jag inte bidra med någonting? Har jag ingenting att säga? (Han försöker dra Malin intill sig, men hon vill inte.) När jag hade blöjor på mig, måste jag ställa mig på tå... därute. (Han gör en gest.) Jag ville nå upp till balkongräcket. Och sedan, när jag blivit tillräckligt stor, ramlade jag över räcket, och landade på rygg i rosenbuskarna nedanför... Och min mamma fick plocka ut taggarna.

MALIN

Du vill missförstå mig! Det är ditt val.

ROBERT

Du kan föda barn. Men jag kan bara göra dig gravid... Vem väljer: du eller jag... din mamma eller din pappa? (Han reser sig upp, går några steg, men lägger sig på sängen igen.)

MALIN

Jag var i skärgården med min pappa, när jag var åtta år. Vi gick över klipporna. Plötsligt flög en ejderhona upp ur en skreva bredvid oss. Där låg tre ägg i boet. Ett av dem hade spruckit upp. En liten fågelunge tittade ut genom skalet.

ROBERT

Det skulle jag ha velat se! Jag har alltid önskat, att jag får vara med när livet börjar.

MALIN

(Hon stryker Roberts hår bakåt.) Du är så romantisk... Det var inget konstigt med den saken: Fågelungen tog sig själv ut ur skalet som hindrade den. Pappa sa att vi måste lämna äggen och ungen ifred. Så mamman kommer tillbaka igen, när vi har gått.

ROBERT

Och likadant gjorde din mamma med din pappa... Eller tvärt om. (Han tar ett djupt andetag.) Tror du jag är tillsammans med dig, för att det är ett rent nöje? Om du inte vill ha barn med mig... då kommer det aldrig att finnas någon mellan oss. Hörde du: någon... mellan oss.

MALIN

Sluta vränga dina ord ut och in! Jag är allvarlig... Din pappa är stans bästa fastighetsmäklare. Han tjänar mest. Det har jag sett i statistiken. Men du ville inte att jag skulle berätta om den saken, i mitt teve-reportage. Och därför gjorde jag inte det...

MARTIN

(Enbart Katarina hör honom.) Pengarna styr känslorna, som styr förståelsen av alla missförstånd. (Katarina stannar upp i dansen, men han sätter igång henne igen.)

ROBERT

Malin... alla bra konflikter leder till gemensamma barn!

MALIN

(Hon skrattar.) Och det säger du, du som skriver i tidningen om politik... Du vet att allt som sker långsamt... det skapar inte bra nyheter.

ROBERT

Förbannat, så påverkad du är av mig! Min mamma... hon längtar efter det jag inte kan ge henne: gemensamma åsikter. Och din mamma försöker få dig tillbaka genom ett barnbarn...

KATARINA

(Enbart Martin hör henne.) Malin, säg åt honom, att du som kvinna inte kan acceptera hans föräldrar. Om han inte gör detsamma med dina.

MALIN

Min mamma... Hon är inte här hos mig: Inte nu. Du är så känslig för bagateller, Robert. Det finns inga sanningar utan någon form av lögn eller bedrägeri bakom.

ROBERT

Fan ta dig, om du gör abort igen... Jag fattar varför du kallar mig en djävla typ ibland.

MALIN

Ja, för att du är min typ!

ROBERT

När du försöker spegla mig, då spelar du otroligt dåligt: Men det kanske är bra!

MALIN

Tror du att jag inte kan se neråt... på mina rötter? (Hon ler och pekar på sitt öra.) Du har inte ens frågat vem som gett mig örhängena, som jag alltid har på mig: Mamma skickade dem till mig, från Australien.

ROBERT

Jag ville inte veta svaret. Eftersom diamanterna ser fruktansvärt dyra ut... (Han vänder bort huvudet.) Du kan få ordning på min text. Jag behöver inte bli pappa med dig för det.

KATARINA

(Enbart Martin hör henne. Hon ger honom en örfil.) Håll i mig, håll takten. Jag vill inte se... men jag hör. Du glömmer att jag finns här, med flit!

MALIN

Hur kan du veta att jag är gravid? Du visste ju inte, att jag har gjort abort förut...

ROBERT

Mina föräldrar var glada för att jag levde, när jag ramlade över balkongräcket. Men min pappa klagade över att det är för lågt. Och mamma plockade ut taggarna ur min rygg... från rosenbuskarna. Din mamma och min mamma: Jag är ingenting av det för dig. (Han småskrattar.) Är det mitt fel, att du är kvinna?

MALIN

Du tigger om en örfil, för att du behöver rycka upp dig. Och förstå mig. Men jag tänker inte ge dig det du vill ha!

ROBERT

Ditt maktspråk gör mig spyfärdig. (Han ler.) Skuldbelägg alla oss män, om du vill: Det är vårt fel at ni kvinnor är kvinnor!

KATARINA

(Enbart Martin hör henne.) Vilken typ han är! Han har problem med sig själv.

MARTIN

(Enbart Katarina hör honom.) Han är min typ, men inte din... och du kan inte lösa hans problem. (Katarina ger honom en örfil.)

MALIN

En kvinnas makt mot en man är passiv: Du ger mig möjligheten att bli med barn. Men jag väljer om jag vill ha det eller inte...

ROBERT

Äldre kvinnor kan inte bli med barn, och inte småflickor... En man som älskar en kvinna älskar inte alla kvinnor: Du har bestämt dig för att inte bli mer än två med mig. Så styr du din verklighet... och min. (Han tar i Malin.)

KATARINA

(Enbart Martin hör henne.) Robert, lyssna på mig: Du väljer att göra Malin med barn, om du inte skyddar dig mot kärleken. Och sedan väljer hon att ta emot, för att hon vill...

MALIN

Du ska inte tvinga mig: Om jag blir rädd, får jag ännu svårare att må bra. När min pappa tog ut mig i skogen. Och lurade spindeln att den fångat ett byte i sitt nät, då...

ROBERT

(Han avbryter Malin.) Och du nekar mig möjligheten att fatta ett gemensamt beslut... tillsammans med dig.

MALIN

Robert, det är inte min ensak, om du vet att jag är gravid med dig. Men du visste inte om det, när jag gjorde abort... (Hon gråter svagt.) Ett nytt liv måste födas fram i ett sammanhang.

MARTIN

(Till Malin, men enbart Katarina hör honom.) Jag köpte rosor till din mamma. Varenda namnsdag och födelsedag kom jag ihåg på det sättet. Det var självklart för henne... och att hon aldrig gjorde samma sak för mig.

KATARINA

(Enbart Martin hör henne.) Jag gav mig till dig! Så fick du allt jag hade att ge bort. (Hon vänder sig mot Malin.) Du har rätt, Malin: Lyssna inte på din pappa! Jag vill ha mitt barnbarn...

ROBERT

Är det inte jag som gjort dig gravid? Har inte vi två skapat en ny människa? Du har det skönt när vi älskar... så som du stönar! Varför klagar du, istället för att vara glad, när du som kvinna och jag som man får uppleva en stor lycka? Jag blir sanslöst ledsen för dina tvivel på mig som pappa! Ingen... ingen annan ska ha inflytande över vårt barn!

KATARINA

(Enbart Martin hör henne.) En människa är aldrig, aldrig mera ensam än efter födseln.

MALIN

Min pappa har levt sitt eget liv, i sin lägenhet, sedan mamma och han skiljdes. Jag har svikit honom, eftersom jag valde att leva med dig i samma stad... I samma del av staden som han. Utan att ta kontakt med honom. Inte förrän han skrev en bok i vintras... då sökte jag upp honom.

ROBERT

Hur många nätter tror du att jag legat bredvid dig, utan att kunna sova? Medan du fått den sömn som du behöver...

MALIN

Jag kan inte veta, ifall du ligger vaken. Om du inte berättar det.

ROBERT

Ser du inte det på mig... på morgonen?

MALIN

Så dum du är: Jag ser att du är trött ibland, men vet inte varför. Jag är ju inte vaken på natten!

ROBERT

Det finns bara ett sätt för oss att gå vidare... Först då kan jag förlåta dig. För att du gjorde abort, utan att fråga mig.

MALIN

(Hon reser sig, står vänd mot balkongen.) Du gör mig rädd! Så rädd, att jag måste lämna dig...

MARTIN

(Enbart Katarina hör honom.) Vissa människor kan lägga märke till en stor kärlek på håll. Färre får uppleva den. Och nästan ingen ser ett lyckligt slut!

KATARINA

(Enbart Martin hör henne.) Din filosofi har aldrig berört mig: Jag förstår varför vi skiljde oss... Malin, säg åt Robert att du äger din egen kropp. Och att han ska respektera det. Du har ditt barn, som ingen kan ta ifrån dig!

MARTIN

(Enbart Katarina hör honom.) Ägget och sperman kommer alltid att behövas... Om inte celldelningen gör mannen överflödig. En man som älskar en kvinna... Är hans öde och hopp, att enbart få dela cell med sin kvinna? (Han ler.) Det blir ett fängelse utan kärlek...

KATARINA

(Enbart Martin hör henne. Hon skrattar.) Jag gillar inte din skräckromantiska syn på framtiden. Släpp mig! Jag har inte lust att dansa mer. (Hon sliter bort Martins slips, som hon haft som ögonbindel. Martin släpper henne. Hon drar med sig Martin ut på balkongen, bakom gardinerna.)

ROBERT

När jag föddes blev jag ensam. Men jag förstod det inte då. Det är så självklart, att jag inte tänkte på det... Om du säger sanningen nu, att du är med barn... Jag kan inte se en lögn eller ett bedrägeri bakom det.

MALIN

Då, när jag gjorde abort... då hade du inte med det att göra. För du visste inte om det.

ROBERT

Du förnedrar mig med din hjälpsamhet, när du ger mig en ursäkt jag inte behöver... Eftersom jag känner mig ensam med dig. (Han reser sig, tar i Malins nackhår.) När jag dör, är jag också ensam... Eftersom jag måste lämna alla som lever vidare bakom mig...

MALIN

Om jag gör som du vill, och inte gör abort... Då kanske vi blir ensamma tillsammans?

ROBERT

(Han ler försiktigt.) Jag har alltid velat vara ensam med dig!

ridå